

TEATRE

Antoni Ruiz Negre

L'ÚLTIM LLEÓ Llegenda valenciana

Personages:

VICENT (70 anys).

COLAU (35 anys.)

PERE (5 anys).

PEPIN (8 anys).

VORIN (8 anys).

LOLA (40 anys).

PEPICA (30 anys).

DESCRIPCIÓ D'ESCENA

L'acció es desenrolla en una placeta o creuament de carrerons, immediat a la Porta dels Serrans.

Els tèmens dreta i esquerra, a efectes de situació i moviment, es contemplaran vists des del públic.

Hi ha una frontera correguda com a fòrum, que presenta l'entrada d'una orchateria en l'extrem esquerra, i una porta d'escaleta a l'atre extrem. Els laterals estaran tallats en segon terme, per a formar entrada i eixida al carrer que creua. Portes de vivendes als dos costats d'escena.

Colocades davant del fòrum entre la porta de l'orchateria i el portalet, dos tauletes de fusta i varies cadires de tisora. Tot l'escenari mostrarà engalanaments, propis del recorregut de la provessó que té que passar per allí. És dia del Corpus. Les quatre d'un calorós dijous de Juny.

ESCENA I

Vicent, Colau, Pere, Pepin i Vorin, després Lola

(En alçar-se el teló, VICENT increpa acalorat a COLAU i a PERE, assentats junt ad ell, en tant que els chiquets juguen a la tella formant soroll de volta en quan)

VICENT.- ¡Puix yo vos dic que la Junta, no té més remei que claudicar i reconéixer que tinc raó!

COLAU.- *(En to conciliador)* Si la raó no li la llevem, so Vicent... Pero, ¿cóm anem a obligar ara al Gremi dels Blanquers a que desfile tots els anys en la provessó del Corpus, després d'haver passat ya tant de temps sense fer-ho?

VICENT.- Puix cal reprendre la costum. I lo mateix que el dels Fusters, els Forners, i els Sastres, desfilen tots els anys, aixina el Gremi dels Blanquers farà honor hui, a les més fondes tradicions de la nostra història.

PERE.- *(Contemporisant)* Yo no dic que no tinga raó...

VICENT.- *(Tallant-lo)* ¡Home, puix encara cóm, perque tu sempre estàs fent-me la punyeta!...

PERE.- ¡Tampoc és això, so Vicent! Yo respecte tot lo que de vosté vinga, i encara que no s'ho crega, li tinc afecte des de que era son aprenent en la blanqueria... Lo que passa és que els temps han canviat. De les blanqueries, ya veu que en este barri no queda més que el nom, i quatre coves runoses que fa anys deixaren de ser tallers.

VICENT.- Pero el que s'hagen traslladat de lloc no vol dir que hi hagen desaparegut els blanquers.

COLAU.- És clar que els blanquers continuen existint, ia qué negar-ho!, pero només que tres o quatre.

VICENT.- ¡No és de veres! En València hi hauran quatre o cinc tallers, pero són fàbriques grans que agrupen en elles a tots els blanquers del Gremi, i que si abans treballaven independents ara ho fan junts per ad eixes poques empreses...

PERE.- *(A Colau)* ¿Veus? ¡Te raó el so Vicent!

VICENT.- *(Agressiu)* ¿Tu qué estàs, fent-me la pilota o qué?

PERE.- ¡Che, en vosté no hi ha qui ho encerte! ¿eh? ¡Mal si parles, mal si calles!

COLAU.- *(En to ponderat)* Lo que vosté diu no és exactament aixina.

VICENT.- ¡Ah! ¿no?

COLAU.- No s'altere, so Vicent; i deixe'm que li esponga el meu punt de vista...

VICENT.- ¡Vinga, amolla'!

COLAU.- En les fàbriques és cert que treballa un bon número d'obrers, pero com ara tot es fa en màquines automàtiques, l'artesanía de l'ofici s'ha perdut. I podem assegurar sense temor a equivocar-nos, que blanquers autèntics de professió, en quedaran manco de mija dotzena en tota València.

VICENT.- ¡Puix yo conec per lo manco...!

COLAU.- Lo que yo li dic, so Vicent... ¡Mija dotzena!

VICENT.- ¡Puix és igual! El gremi no ha desaparegut, i además, conservem tots els nostres símbols i les nostres relíquies històriques.

PERE.- ¿De quines relíquies parla vosté?

VICENT.- ¿Que tu no vas pel casal social o qué?

PERE.- Yo sí. A fer la partideta de truc el dissabte i a llegir el "Marca" el dilluns.

VICENT.- Puix sàpies que allí encara es guarden, (*ampulós*) els timbals que acompanyaren als Blanquers en les Germanies; el fanal de fusta tallada arrancat de la popa d'una galera anglesa; i el nostre gloriós pendó de seda roja en brodats d'or... entre atres coses.

PERE.- ¿I tot això ho trauran hui en la provessó?

VICENT.- ¡Per supost que sí!

PERE.- ¿Pero qui ho traurà?...

COLAU.- (*A Pere*) Els de la directiva han contractat a uns quants parats, dispostos a portar-se un sòu a casa per fer eixa faena...

VICENT.- ¡I això és lo que em rebenta!, que sent nosatres tants en el Gremi, tingam que anar a llogar una colla d'estranyes per a que facen el nostre treball. Ara que... ¡Lo que sí està decidit, és que el lleó el vestiré yo!

COLAU.- (*En sorpresa*) Pero ¿qué diu?...

VICENT.- Lo que has oït, chicon. Que no em dona la gana de que ningun "insurrecte" es pose hui, la pell del gloriós Lleó del Gremi dels Blanquers.

PERE.- (*Rient-se en ganes*) ¡Che, so Vicent!; ¿i vosté es va a disfrassar de lleó?

VICENT.- ¡Més respecte, chicot! ¡De disfrassar-se res!... ¡Vaig "a vestir" la pell del lleó!
(*Pepin, que ya ha donat per acabat el joc s'acosta en Vorin junt al grup*)

PEPIN.- Yayo, ¿i és de veres que esta vesprada es va a vestir de lleó?

VICENT.- Sí, chiquet.

PEPIN.- ¿I yo podré vore cóm es vist?

VICENT.- ¡Ho voràs!

- PEPIN.- *(A l'atre chiquet)* ¡Qué guai, Vorin! ¡M'agüelo esta vesprada es va a vestir de lleó!
- VORIN.- ¿I això cóm és, tu?
- PEPIN.- És un lleó de veres, ien coa i tot!
- VORIN.- ¡Ahí va!...
- COLAU.- So Vicent... No prenga les meues paraules com a una falta de respecte pero, ¿vosté sap lo que va a fer?
- VICENT.- ¡Sí senyor! ¡Seguir en la tradició! No de bades mon yayo ya el va vestir, i mon pare també en el seu temps, i yo quan torní del servici militar.
- COLAU.- O siga, farà cinquanta anys.
- VICENT.- Cinquanta més o manco. I si no l'he tornat a portar és porque es va interrompre l'assistència a la provessó del Corpus. Pero hui que el Gremi tornarà a estar present, encara que siga de nom porque els que ixquen seran llogats, i yo vestiré la pell!
- PEPIN.- *(A Vorin)* ¡Qué elegant estarà m'agüelo, tu!
- VORIN.- ¿I és de veres que té una coa?...
- PEPIN.- ¡Ya ho voràs!
- PERE.- A tot açò yo no estic massa enterat de qué significa lo del Lleó del Gremi.
- VICENT.- Clar, porque ni llegiu atra cosa que el "Marca", ni s'ilustreu, ni es preocupeu en posar atenció a lo que es parla de nostra història.
- PEPIN.- Yayo, ¿i per qué no nos conta l'història del lleó?
- VICENT.- *(Autoritari)* Si vos assenteu ahí i s'esteu quiets sense armar soroll, vos la contaré.
- PEPIN.- ¡Val, val!... S'assentarem i no direm ni mut.
- VORIN.- ¡Això, ni mut!
- (S'assenten els dos chiquets acostant unes cadires i quedant expectants)*
(Entra LOLA l'orchatera, que parlarà des de la porta)
- LOLA.- ¿Vostés van a voler alguna cosa ara?
- COLAU.- ¿I això?...
- LOLA.- Ho dic, porque vaig a fer una faena ahí dins que no podré deixar per lo manco en tres quarts d'hora...
- COLAU.- Puix casi que podries portar-nos abans unes orchatetes per a refrescar, porque en la basca que nos està fent, no hi ha qui pare en torreta.
- LOLA.- ¿Orchata per a tots?...
- PEPIN.- *(Celebrant-ho)* ¡Sí, sí, orchata per a tots!
- VICENT.- *(Patriarcal)* Vosatres; un got per als dos.
- PEPIN.- *(Remugant)* ¡Che yayo! ¡En la calor que fa!...
- VICENT.- ¡Un got i prou!
- LOLA.- Be. Puix de seguida vos el porte.

(Fa mutis a l'interior)

PERE.- Mira, Colau. ¿Saps que has tengut una bona idea en encarregar eixe refresquet?

COLAU.- Si una orchata sempre va be, en una vespradeta com la que hui estem "fruit"...

PERE.- Sí és de veres.

VICENT.- A lo que anàvem. *(A Pere)* ¿Tu no volies saber lo relatiu al lleó dels Blanquers?

PERE.- Sempre serà interessant saber-ho... Que les coses de la tradició mai estan de més...

(Traent un paquet de tabac, a Vicent)

¿Li apetix un cigarret?...

VICENT.- No gràcies, ara no.

PERE.- *(A Colau)* ¿I a tu?...

COLAU.- *(Prenent-lo)* Bo. Se'l farem...

PERE.- *(A Vicent)* ¿I això vindrà de molt antic?...

(Pere i Colau encenen i fumen, en tant segueix el diàlec)

VICENT.- D'antic. La cosa ocorregué un poc abans del temps de Sant Vicent Ferrer.

PERE.- ¿I això en quin any seria?

VICENT.- ¡Home! L'any exacte no el sé ni falta que em fa saber-ho; pero com tot lo món sap, l'història de València es dividix en dos parts, la d'abans de Sant Vicent i la de després del Sant.

COLAU.- *(Un tant irònic)* ¡Toca! No és mal sistema eixe per a estalviar-se la dificultat de les dates...

PEPIN.- *(Curiós)* ¿I al lleó el matà Sant Vicent, yayo?

VICENT.- ¡Che!, ¿que no callaràs? ¡Mut o no vos ho conte!

VORIN.- *(A Pepin)* ¡Calla tu, que se quedem sense història!

VICENT.- *(Adquirint un to retòric)* Puix és el cas que un mal dia, els pirates berberescs de Bujia desembarcaren de sobte en la plaja de Torreblanca, allà en Castelló, i profanaren l'iglésia trencant tot lo que trobaren al seu pas. I no contents en tanta fellonia, furtaren el més preat tesor dels torreblanquins pel que sentien verdadera devoció; la Custòdia.

VORIN.- ¿I qué és la Custòdia, so Vicent?

VICENT.- La Custodia, és una peça d'orfebreria de molt de valor, on s'expon el Santíssim Sagrament.

VORIN.- ¿I qué és orfebreria?

PERE.- ¡Els nanos estos!... ¿Que no es callareu?

PEPIN.- *(Llamentant-se)* So Pere, que yo no he dit res...

VICENT.- ¡Val!... Mut i continuem... *(Fa una pausa breu)* En aquell temps la gent estava tan acostumada a les roderies del sarraïns que casi no es commovia pels freqüents

desembarcs, mes que per causa d'estos sempre raptaren alguna jove o algun chiquet, que després venien subastant-los com a esclaus en el mercat de Bujia.

VORIN.- ¿I el mercat de Bujia és on es compren els ciris?

VICENT.- ¡Che, sereu simples!... Bujia era el nom del poble d'on venien els sarraïns.

PEPIN.- *(A Vorin)* ¡Clar, home!, ¿que no saps que els ciris es venen en la tenda de les veles?

PERE.- *(Als chiquets)* ¡Mut!...

VICENT.- Be. Puix com dia, a pesar d'estar tan acostumats als repetits desembarcs dels roders, en esta ocasió, al conéixer el sacrilegi de Torreblanca, tots els valencians prorromperen en un crit de dolor. Les iglésies de la ciutat es cobriren de panys negres com a senyal de dol; es pronunciaren manifestos contra els sarraïns; i se palejà a totes les famílies mores que vivien al voltant dels carrers de la Corona i dels Soguers.

COLAU.- ¡Nyas! ¡Vegeu tu quina culpa tindrien eixes famílies!

VICENT.- *(Conseqüent)* ¡Home! Yo no vaig a dir que la tingueren... pero com a paisans dels atres que eren, just era que alguna cosa els tocara...

PERE.- *(Rient-se)* Puix en "lo tocant al cas", foren les costelles "les tocaes"...

COLAU.- *(A Pere, en sorna)* ¡Qué desficiat eres de volta en quan!, ¿eh mascle?...

VORIN.- *(A Pepin)* Tu, Pepin. ¿I l'orchatera no està tardant massa en portar-nos els refresquets?...

PEPIN.- Ara que ho dius, me pense que sí.

VICENT.- *(En to un tant agre)* ¡Recontra botons! ¿Pero vosatres volíeu que vos contara l'història o qué?

COLAU.- Te raó. *(Als demás)* ¡Va, silenci i atents! *(A Vicent)* No faça vosté cas i continue en el relat.

VICENT.- Be... I a vore si ateneu. *(Reprenent la narració)* Arribats ad este punt de desesperació per tal malifet, fon quan els blanquers entraren en dansa. ¿No estava la Custòdia en Bujia? ¡Puix a Bujia anirien per ella!... Armaren pel seu conte una galera, embarcà en ella lo més florit del Gremi, i en el pendó de seda roja al front es prepararen per a fer-se a la mar...

PEPIN.- *(Entusiasmat)* ¡Mira! ¡Igualet igualet que en les películes de romans, tu!

VICENT.- Clar que no foren els únics...

PERE.- ¿Vol dir que s'armaren més galeres en atra gent?

VICENT.- En efecte, aixina fon. *(Prenent aire)* El Justícia de la Ciutat es llevà la gramalla roja cobrint-se de ferro de peus a cap; els Regidors abandonaren els bancs de la Càmera Daurada, abroquerant-se els peus d'escates relluents com les dels peixos de la plaja; els Cent Ballesters de la Ploma que escoltaven a la Senyera, ompliren de fleches les

aljaves, i els comerciants jueus del barri de la Xerea feren magnífics negocis venent tot el ferro vell que tenien, sense perdonar llança roma, espasa descantellada, o cosselet rovellat, a canvi de bones i sonores peces de plata.

(Entra LOLA decidida, portant una safa en les consumicions)

LOLA.- ¡Ya està ací l'orchata!

VICENT.- *(A part, visiblement molest per l'interrupció)* ¡Pero qué oportuna és esta dòna!

PEPIN.- *(Celebrant-ho)* ¡Che, qué be! ¡Lo fresqueta que deu d'estar l'orchata, ¿eh Vorin?...

VORIN.- *(A Lola)* ¿Ha portat també fartons?

VICENT.- *(Reptant-lo)* ¡Tu sí que estàs fet un fartó! ¿Qué no menges en casa o qué?

VORIN.- *(Apurat)* ¡No, si yo dia...!

VICENT.- ¡Ya! ¡Per si a cas!...

LOLA.- ¿Es que volien que els portara també alguna cosa per a sucar?

(Al temps que interpreta va posant els gots en la taula)

COLAU.- De menjar no havíem dit res... Només es tractava de refrescar...

VICENT.- ¡Això! ¡És que estos nanos!...

PEPIN.- *(Llamentant-se)* Yayo, que yo no he demanat res...

VICENT.- ¡Prou, ya està be! *(A Lola)* ¡Chica! Ad estos posa-li'n el got en eixa atra taula perque si no no nos deixaran tranquils.

LOLA.- *(Posant-ho)* Ací està el vostre got.

VORIN.- ¿Ha portat dos palletes?

LOLA.- *(Mostrant-les)* ¡Dos palletes!

(Li les fica en el got)

(En gest de magnanimitat Vicent es dirigirà a Lola)

VICENT.- Mira, chica... Als chiquets porta-li'n un paquet de rosquilletes, ¡que eixes les pagaré yo!

LOLA.- De seguida li les porte.

(Fa mutis sense pressa)

PEPIN.- *(Celebrant l'obsequi)* ¿T'has donat conte, Vorin, qué "guai" que és m'agüelo?

PERE.- *(A Colau en un apart)* Ya saps quí va a pagar l'orchata.

COLAU.- *(Fataliste)* Ya havia contat en això...

(Els chiquets, en tant els demás escomencen a prendre la seua consumició, acostaran dos cadires a la taula, una front a l'atra deixant el got al mig en les dos palletes, i agenollats damunt de les cadires, casi topetant-se les fronts, aniran sorbint l'orchata, vigilant l'un a l'atre la molta "afició al chuplit").

PERE.- *(Ponderatiu)* ¡Bona està esta orchata!

COLAU.- Com que serà d'Alboraya.

VICENT.- No sé, no sé...

COLAU.- ¿Vol dir?

VICENT.- Que no acaba de saber-me a mi com la d'Alboraya... Esta pareix que tinga un sentidet d'arròs...

PERE.- Això serà que Lola li n'afig, per a fer més cantitat i que li ixca més barata.

COLAU.- (*Sentenciant, a Pere*) Puix com ella et senta dir això, voràs tu el parell de banderilles que et clava.

PERE.- (*Contemporisant*) ¡Home!, yo no estic assegurant res, pero al dir el so Vicent lo del sentidet, pareix que a mi també m'ha vingut el regustet de l'arròs.

(*Lola entra portant el paquet de rosquilletes en la mà*)

LOLA.- ¿Quí està criticant la meua orchata, che?

COLAU.- (*Llevant ferro*) Ningú, chica. No faces cas.

LOLA.- ¿No? (*Per Pere*) ¡Ho dic perque no serà la primera vegada que este la critica!

PERE.- No és això... Està molt bona, lo que passa és que el so Vicent estava ponderant la d'Alboraya.

LOLA.- ¡Serà que tindrà alguna cosa que envejar-li esta!

VICENT.- ¡Dòna! Yo no dic que esta orchata siga roïna, pero ¡com la de Daniel!...

LOLA.- ¡Guapo, ya estem! ¡Com si l'únic en el món que sabera fer orchata fora Daniel! ¡Serà possible!... (*Als chiquets*) ¡Nyas! Ací teniu les rosquilletes. (*Li les dona*)

VORIN.- ¿Són de Velarte?

LOLA.- (*Rebotada*) ¡No te dic yo!... ¡Si a última hora res de lo meu valdrà res!... ¡Li dic yo a vosté...!

COLAU.- (*Rient-se*) ¡Tranquila, chica!, tu tranquila que esta gent hui està de broma.

LOLA.- ¡Sí home, si ya sé, ací molt de criticar lo de ma casa, pero segur que a l'hora de pagar-li "als atres", no li diuen que tot els pareix car com em fan a mi!

(*Fa mutis en certa energia*)

VORIN.- (*En donar-se conte que no els queda orchata*) Tu, Pepin, ¿i ara en qué suquem les rosquilletes?

PEPIN.- ¡Clar! Si no hagueres chuplat tan apressa...

VORIN.- ¿Yo? ¿I tu qué?...

VICENT.- ¿Qué passa? ¿Que no teniu on remullar-les?

PEPIN.- ¿Veu, yayo? Si la senyora Lola nos haguera portat dos gots per conte de u, ara encara nos quedaria orchata per a poder sucar les rosquilletes.

VICENT.- (*Sentenciant*) Puix ara se les mengeu a seques, i si no les voleu, li les torne a Lola i en pau.

VORIN.- (*Ràpit*) No, no... Si a soles també estan molt bones... ¡Va, tu, repartim-se-les!

(*Continua l'acció, en tant que els chiquets escomencen en el ritual de "una per a mi, una per a tu"*)

PERE.- I a tot açò, ¿cóm havia quedat la qüestió del viage contra els sarraïns de Bujia?

VICENT.- (*Dispost a seguir*) Puix com vos dia abans... Ixqué la galera cap a l'Àfrica, en les veles geperudes pel vent, i escoltada per un tropell de galfins que li servien de guia... Quan els moros els veren arribar tan decidits i ben armats, es posaren a tremolar arrepenedits per l'irreverència que havien comés en la Custòdia. I de segur que pensarien; "¡Che! ¿Valencians i portant al front als Blanquers?... ¡Qualsevol planta cara ad esta gent!".

VORIN.- (*A Pepin per lo baix*) Yo crec que eixa película ya l'he vist.

PEPIN.- ¡Calla, che!

VICENT.- La batalla durà varis dies, puix que als moros els enviaren reforços, i arribà un moment en que els valencians escomençaren a tindre problemes.

PERE.- ¿Vol dir que els blanquers estaven perdent?

VICENT.- Prop estaven de la derrota quan ocorregué el milacre.

COLAU.- (*Admirat*) ¡Ah! ¿Pero hagué un milacre?...

VICENT.- ¡Tu diràs si no!... De sobte, aparegué un lleó caminant sobre les dos pates darreres i portant en gran reverència en les de davant la Custòdia; i en tota cerimònia li l'entregà a u dels blanquers...

PERE.- ¡Caram!...

COLAU.- (*A part*) ¡Sí que degué ser un milacre!

VICENT.- Després s'espolsà el cabellam, pegà un bram, i ad este vullc i a l'atre també, en quatre mossos i tres sarpades netejà en un moment el camp de la morisma.

PEPIN.- ¡Che, i quin lleó més valent!...

VORIN.- ¿I qué passà, so Vicent?

VICENT.- Puix que els valencians, triumpfadors en la batalla, tornaren a embarcar-se ya en la Custòdia en son poder, i arribaren a Torreblanca on la restituïren al seu lloc... En la ciutat ya es podeu imaginar l'entusiasme en que els varen rebre... I a partir d'eixe dia, cada volta que els blanquers feen una festa en cerimonial senyalat, u del Gremi, en memòria del respectable animal que tant els havia ajudat, es vestia en una pell de lleó; i portant entre les mans una Custòdia pareguda ad aquella, rendia homenage a tan insigne acontentyiment.

PEPIN.- (*Aplaudint*) ¡Be, pel lleó!...

VORIN.- (*Igual*) ¡Qué "guai" tu!...

PEPIN.- (*A Vorin, orgullós*) ¿Has vist?...

PERE.- (*En sorna a Colau*) No està mal eixa historieta ¿eh?...

COLAU.- *(Escèptic)* Mira... Si eixa és la tradició...

ESCENA II

Pepica, Colau, Pere, Chiquets i Vicent, després Lola

(Entra PEPICA per la porta de l'escalaleta del fòrum dreta. És filla única de Vicent i mare de Pepin. Es mostra un tant preocupada per les pretensions de son pare en portar a cap la bogeria) (Saluda en general, dirigint-se a Colau)

PEPICA.- Bona vesprada...

COLAU.- *(Colau s'alça i interpreta en peu)* ¡Hola Pepica, bona vesprada!

PERE.- ¡Au!, i als demés que els partixca un raig ¿no?

PEPICA.- *(Puntualisant)* He dit bona vesprada a tots els presents. ¿O és que tinc que saludar-vos u a u, che?

PERE.- *(Somrient)* Chica, no t'enfades, que ha segut una broma.

PEPICA.- ¡Per a bromes estic yo hui! *(A Pepin)* ¿Tu qué fas, fill?, ¿menjant rosquilletes?... Després no t'acabaràs el berenar.

PEPIN.- Sí que me'l acabaré, sí.

VORIN.- És que com han portat les rosquilletes, quan ya s'haviem begut tota l'orchata...

PEPICA.- ¡Ah!, ¿és que ha hagut orchata i tot?...

PEPIN.- Només un gotet per als dos, perquè el yayo ha dit que en u hi havia prou.

PEPICA.- *(A Vicent)* Clar, vosté com sempre malcriant-lo i permetent-li que prenga coses entre hores.

VICENT.- No, dòna, no. És que Colau nos ha convidat a tots a un refresquet perquè la veritat és, que la ponentada que està fent ho demana... Mira, si tu hagueres baixat un poquet abans també t'hauries pogut fer un gotet.

PEPICA.- ¡No estic yo per a gotets!...

COLAU.- Encara no és tart, que si t'apetix el pots demanar.

PEPICA.- No Colau, gràcies... És de veres que no en vullc.

COLAU.- No insistixc...

(Es recolzarà, mig assentant-se, en el respalar d'una cadira)

VICENT.- I qué; ¿ya has acabat de repassar la pell?

PEPICA.- *(En to de reproche)* Sí, pare, sí. Ya està tota repassada i a punt. ¡Qué!, ¿encara continua vosté en tan desafortunada idea?

VICENT.- ¡Ya estem una atra volta!...

- PEPICA.- ¿Pero no es dona conte de que es pot posar mal?
- VICENT.- ¡Guapo!, ¿yo mal per qué?
- PEPICA.- Pero home, isi és que es va a rostir viu dins d'eixa pellota en la calor que fa!
- VICENT.- (*Graciós*) No es torren els lleons i la porten tot l'any; per dos hores que la porte yo...
- PERE.- (*Rient-se*) ¡Che!, això té gràcia ¿veus?
- VICENT.- ¡A que sí! (*Es riu*)
- PEPICA.- ¡Seran destarifats!...
- PEPIN.- (*A Pepica*) ¿I quan es va a vestir el yayo? ¿No és hora ya?
- PEPICA.- (*Reptant-lo*) ¡Tu ajudant també!, ¿no?
- COLAU.- (*A Pepica*) Yo he intentat fer vore a ton pare que no és prudent mamprendre eixa aventura a la seua edat, pero millor que tu ningú el coneix, i tots sabem que quan ad ell se li posa una idea en el cervell...
- PEPICA.- Des de que fa tres dies portà la pellota a casa, que estic intentant llevar-li-ho del cap. ¿Puix no ha contractat el Gremi a mija dotzena de parats per a portar els timbals i les demás coses?... ¿Per qué puix, no pot u d'ells vestir-se de lleó?
- VICENT.- ¡Ya t'ho he dit, filla!... Perque un timbal el porta qualsevol, pero representar a un personage únic en l'història del Gremi; no. Eixe és un comés, que cal portar-ho a cap en tota la dignitat que demana la memorable circumstància.
- PEPICA.- ¡Això! I si es posa mal, després li direm "a la circumstància i al Gremi" que el pose bo. ¡Serà possible!
- VICENT.- No remugues chica, si no va a passar-me res.
- PEPICA.- (*A Colau*) A vegades pense que mon pare és pijor que Pepin.
- PERE.- ¿I cóm es posa la pell, so Vicent?
- VICENT.- La veritat és que costa un poc, perque com fa tants anys que fon assaonada, en algunes parts està un poc acartonada... pero no hi ha problema perque per davant té una cremallera que la tanca de baix a dalt.
- PERE.- I rasparà per dins ¿no?
- VICENT.- Això sí. Quan anit me la proví en casa, me feu dos faves ací en la cama, i una atra on no te vaig a dir, que no veges la picor que em produïren.
- PERE.- ¿I empolegant-la be per dins en bona cosa de talc no la sentirà més suaveta?
- VORIN.- (*Rient-se*) ¡Mira, tu!, ili van a posar pols de talc com li posen als chiquets de bolquerets!...
- VICENT.- (*En mal geni*) Tu morral, ¿que no et pegaré un calbot?
- PEPIN.- (*A Vorin*) Això, ¿per qué no et burles de t'agüelo, tu?
- VORIN.- (*Apurat*) Si no em burle; yo ho dia...
- VICENT.- (*A Pere*) He pensat que lo millor serà posar-me-la per damunt de la roba, i aixina

segur que no em roçarà en cap lloc.

PEPICA.- *(Crítica)* ¡Per si era poc una pellota d'un dit de grossa, damunt se la posarà en roba de baix! *(Per a sí)* ¡Quan yo dic que a mon pare se li reblanix el cervell dia a dia!...
(Entra LOLA que interpretarà des de la porta)

LOLA.- ¡Chica!, ¿ací estàs tu?

PEPICA.- Ací estic, filla, a vore si algú s'ha trobat un tros de sentit comú que s'ha perdut.

LOLA.- *(En bon humor)* ¡Ui, sentit comú!... ¡D'açò em pense que no queda en València!...

COLAU.- ¿Vols dir, chica?

LOLA.- Lo que dic; que hi ha molt poc.

PERE.- No sé per qué ho diràs, perque ací als presents si alguna cosa nos sobra, és "coeficient d'intel·ligència".

COLAU.- *(Contemporisant)* Si Pere ho diu...

VORIN.- *(A Pepin)* ¿I això del "queficient" qué serà, tu?

PEPIN.- No ho sé... Serà alguna de les "rilíquies" eixes que guarden en el Gremi...

VORIN.- ¿Com els timbals i el farol?

PEPIN.- A lo millor...

VORIN.- Pregunta-li-ho a ton yayo.

PEPIN.- ¡Calla, calla!... Després.

LOLA.- *(A Pepica)* ¿T'apetix fer-te una graniçada?

PEPICA.- No, chica, ara no. Més tart sí que baixaré a per un litro i aixina refrescarem en casa en acabar de sopar... ¿Te'n quedarà per a després?

LOLA.- Sí. He fet una geladora gran este matí i no s'acabarà hui. I això és lo mal, que no dura d'un dia per a un atre... Pero mira, si prepare manco cantitat i resulta que a la gent li pega per demanar, faig curt. ¡I això sí que em dona una rabia!...

PERE.- Sobre tot si els clients se'n van a prendre-la a la tenda del carrer d'ahí darrere.

LOLA.- *(Irònica)* ¿Veus qué graciós?

VICENT.- I a tot açò, ¿quina hora serà?

COLAU.- *(Mirant-se el rellonge)* Les quatre i mija.

VICENT.- Puix a les cinc havem quedat en vore'ns en el punt de reunió... Aixina que ya va sent hora de que em pose la pell.

PERE.- ¿Se'n va a casa a vestir-se?

VICENT.- No. Com me l'he de posar damunt de la roba que porte, ara me la baixarà Pepica, em vist ací, i m'estalvie aixina una pujada d'escala... ¡Au Pepica, filla, fes el favor de baixar-ho tot que si no encara faré tart!

PEPICA.- *(Fatalista, a Lola)* ¡Ell ha dit que es posa la pell, i se la posa!...
(Marcant el mutis cap a l'escaleta)

- iNo el coneixeré yo!... (A Pepin) Tu, Pepin, vine en mi i m'ajudaràs a baixar-ho tot.
- PEPIN.- (Anant) Vaig de seguida, mamà.
- VORIN.- ¿Puc anar yo també a ajudar?
- PEPICA.- Sí home, sí, vine. iTots a la *caragolà* de Chimo!
(*Fan mutis els tres*)
- LOLA.- (A Vicent) Eixa filla seua té guanyat el cel.
- VICENT.- Això no anirà en segona intenció ¿no?
- LOLA.- Yo dic les coses com les pense, So Vicent, i cadascú que les prenga com vullga.
- COLAU.- (*Per lo baix*) Calla dóna, i no sigues imprudent...
- LOLA.- ¡Que no serà que Pepica té raó!... Be. Vaig a seguir ahí dins en la meua faena.
(*Fa mutis a l'orchateria*)

ESCENA III

Colau, Vicent i Pere, després Pepica i Chiquets, al final Lola

- PERE.- ¡Vaja un geniet que es gasten hui esta i Pepica! ¿eh?
- COLAU.- (*Llevant ferro*) Serà cosa de dònes...
- PERE.- (A Vicent) I qué, ¿se sap alguna cosa del seu gendre?
- VICENT.- ¡No ha de saber-se! Que està treballant a tope, que ya està fart d'estar fòra de casa, i que té moltes ganes de vindre.
- COLAU.- Lo natural... Perque haver-se tingut que deixar a la família per culpa del treball...
- VICENT.- ¿I qué havia de fer ell? ¿Eixir-se'n de l'empresa i apuntar-se al *paro*?... Puix està l'assunt del treball com per a anar jugant.
- PERE.- ¿I esperances de tornar, per a quàn?
- VICENT.- L'empresa té idea de tornar a obrir ací el negoci. Naturalment si conseguixen una ajuda estatal com eixes que el govern facilita als països del tercer món. I si ho fa aixina, per supost que tindran plaça tots els que són d'ací, i s'han sacrificat anant-se'n fòra.
- COLAU.- Si aixina resulta m'alegraré per tots, perque ell s'ho haurà guanyat a pols, i perque Pepica se mereix tot lo millor.
- PERE.- Sobre tot t'alegraràs per Pepica, perque a tu sempre t'ha fet gràcia ¿eh?...
- COLAU.- ¡Che, Pere! ¿Cóm dius això? ¿Qualsevol que et senta qué es podrà pensar?...
- VICENT.- ¡Tranquil, Colau! Que a pesar de cóm este diga les coses, que per a dir-les és un tros d'haca, tots sabem el teu afecte per nosatres i l'amistat que nos professes.

PERE.- ¡Yo no volia dir...!

COLAU.- Serà millor que ho deixem i parlem d'atra cosa, ¿no vos pareix?

VICENT.- Sí, home, sí.

COLAU.- Puix be, so Vicent; yo no vullc que hui malinterprete les meues paraules, pero crec que vosté es deuria replantejar sériament l'assunt de l'eixida en la provessó.

VICENT.- No tornes al tema, que la determinació està presa... Si tu saberes la cantitat de voltes que he pensat en este moment, des de que la vaig vestir per última vegada fa tants anys...

PERE.- ¿Pero és la mateixa pell?

VICENT.- La mateixa.

PERE.- ¿I es conserva en bon estat?

VICENT.- No massa bo... Per això la he tengut que portar a casa per a que Pepica la repassara; i en un cosidet per ací, un rellisat per allà, i un *arreglet* a la cremallera, ha quedat prou aparent.

COLAU.- El problema està en la calor que va a passar dins d'ella, porque, en un dia com hui en que fins la pròpia pell molesta, ya em dirà vosté...

VICENT.- Yo ya sé que fa calor, pero, ¿no diuen que una *suà* de volta en quan beneficia al cos?

PERE.- (*En sorna*) Si no es derretix...

VICENT.- ¡Tu sí que et vas a derretir, tu!

COLAU.- ¿I quin lloc té que ocupar vosté en el desfile?

VICENT.- Aniré immediatament darrere del pendó del Gremi i entre els quatre timbals.

PERE.- ¡Toca! Per falta de música no es queixarà... que lo que és ritme no li'n va a faltar.

COLAU.- I dic yo, so Vicent, ¿és precis que faça vosté tot el recorregut de la provessó?

VICENT.- ¿Qué vols dir?

COLAU.- Que ya que és el primer any, i que ningú dels que el vegem sabran cóm es fea abans, podria vosté sumar-se a la comitiva del Gremi, en el moment de fer l'entrada en la catedral, i aixina, en un quartet d'hora que aguantara en l'interior de la pell...

VICENT.- (*Molt digne*) ¡Ah, no! Això no tindria gràcia. El lleó deu d'eixir fent-li guàrdia al pendó del Gremi, i en tant este estiga en el carrer, el lleó junt ad ell.

COLAU.- (*Aconsellant*) Mire so Vicent, que l'acte durarà per lo manco tres hores...

VICENT.- ¡Com si foren quatre! ¡Està decidit!

COLAU.- (*En un a part*) ¡Està vist que no té *arreglo*!

(*Per la porta de l'escaleta van entrant PEPICA i els dos CHIQUETS*) (*Pepica porta en els braços un vestit de pell similar a lo que podria ser el cuiro d'un lleó, dels peus al coll d'una peça i obert pel pit en una cremallera*) (*Pepin du el cap del lleó que llüix llarga cabellera encrespada, destinat a ser colocat per dalt com si d'un cap de*

"nano" es tractara, i Vorin porta entre les mans una custodia de fusta, malpintada en purpurina, que més pareixerà el sol de Josué que el "tesor dels torreblanquins")

PEPICA.- *(En mal humor)* ¡Nyas!, iya està ací la pell del lleó!

PERE.- *(Mirant-la)* ¡Che, sí que és prou aparent!...

VICENT.- ¿No et dia yo?

COLAU.- *(Contemplant-la. Taxatiu)* ¡I prou grossa!

(Vicent, alçant-se interpela a Pepin, que s'ha posat a "ballar els nanos" en el cap posat)

VICENT.- ¡Tu morral! ¡A vore si te vas a caure, i la vas a trencar, i la fem!... ¡Dus ací el cap!

(Pepin de mala gana, se'l lleva i el deixa damunt d'una de les taules)

PEPIN.- No s'apure yayo, que no es trenca...

VORIN.- *(Per la custodia que du)* So Vicent, ¿i açò cóm té que portar-ho?

VICENT.- Eixa és la part més important. Dus i voràs. *(Prement-la)* ¿Veus?...

(Fa una creu en l'aire com si beneïra a un públic invisible en gran solemnitat)

Aixina al llarc de tota la provessó.

PEPICA.- ¡Serà si l'aguanta!

VICENT.- ¡Chica, no sigues agorera!... ¡Va! Ajudeu-me a vestir-me.

(Entre tots, poc a poc li colocaran el trage damunt del que porta) (Esta tasca es durà a efecte sense precipitació i fent que Vicent marmole als chiquets per "l'ajuda" que porten a cap, que destorbarà més que atra cosa)

VORIN.- *(Fixant-se en la coa del trage)* ¡Che, mira, puix sí que és de veres que té una coa!...

PEPIN.- ¿No t'ho havia dit yo?

VORIN.- ¡Qué "guai", tu!

(Per uns moments tota l'atenció i interès dels chiquets estaran dedicats a intentar agarrar la coa i sospesar-la)

VORIN.- Mira, i té una borleta de pels al final...

PEPIN.- *(Pontificant)* Segur que de les coes dels lleons és d'a on se fan les broches d'afaitar.

VORIN.- ¿Sí? *(Pausa)* Puix eixa no és igual que las dels gossos ¿eh?...

PEPIN.- ¡Cóm va a ser igual! *(Ponderatiu)* ¡Un gos no és més que un gos!

VORIN.- *(Convençut)* ¡Clar!... És de veres.

(Una volta enfundat el trage i tancat fins al coll, Vicent farà un passeget per l'escenari beneïnt en la custodia a tots els presents, abans de colocar-se el cap)

COLAU.- ¿Qué tal ho aguanta, so Vicent?

VICENT.- Mira, no va mal...

PERE.- ¿Dona molta calor?

VICENT.- ¡No és que ací s'estiga massa fresquet, pero, aguantarem!...

- PEPIN.- *(A Vorin)* ¡Qué guapo està m'agüelo! ¿eh?
- VORIN.- Lo que més m'agrada del trage és la coa.
- PEPIN.- ¿I el cap, qué?
- VORIN.- ¡També!...
- VICENT.- *(Decidit)* ¡Au, el cap que me'n vaig!
- PEPICA.- *(Marmolant)* ¡El cap, el cap!... ¡Ya podria fer el Nostre Senyor que tinguera més cap!... *(En acabar d'ajudar a posar-li'l, A Colau i a Pere)* No el deixeu a soles. Acompanyeu-lo fins el punt de la reunió, i feu el favor de mirar per ell...
- COLAU.- Descuida Pepica que no el deixarem a soles.
- PEPIN.- ¿Yo me'n vaig també en el yayo?
- PEPICA.- *(Enèrgica)* ¡Vosatres dos ací en mi!
- VORIN.- *(En requiny)* És que volem vore'l...
- PEPICA.- Ya el voreu quan passe la provessó pel cantó. Mentres tant ací els dos no tingam un disgust.
(Marquen el mutis per l'esquerra els tres hòmens i en l'últim moment, Vicent farà el rito de beneir solemnement a Pepica i als dos chiquets)
- VICENT.- Adeu, filla.
(Fa mutis)
- PEPICA.- Adeu pare... *(Alçant la veu)* ¡I que la Malaena el guie!...
(De l'orchateria eixirà LOLA sense poder aguantar la rialla)
- LOLA.- ¡Chica! No he volgut eixir abans de la tenda no anara a pensar-se ton pare que em burlava d'ell. Pero he vist cóm el vestíeu per l'espill de dins, i no veges lo que m'ha costat aguantar-me.
- PEPICA.- No, si còmica sí és la situació...
- LOLA.- *(Pels chiquets)* I no veges els borts estos lo que han fruí tirant-li del rabo al lleó.
- PEPIN.- Coa, senyora Lola, coa... Que els lleons no tenen rabo.
- LOLA.- ¡Ah! ¿no?
- PEPIN.- No. Rabo tenen els gossos, pero no els lleons.
- VORIN.- Clar, i els lleons tenen brocha d'afaitar.
- LOLA.- No te dic yo, lo be que s'ho han passat estos...
- PEPICA.- ¡Quin desficaci, Senyor!... ¡I si no fora per les complicacions que pot portar!...
- LOLA.- ¡Tampoc va a passar res, chica! En quan no puga aguantar més se la llevarà i en pau.
- PEPICA.- ¡No saps tu lo cabut que és mon pare!
- LOLA.- ¡Qué!, ¿voleu fer-vos ara un refresquet en tant ve la provessó?
- PEPIN.- *(En entusiasme)* ¡Sí, sí, orchata!
- VORIN.- *(Puntualisant)* Pero ara que siguen dos gots ¿eh?, ¡perque u s'acaba de seguida!

LOLA.- *(En sorna)* ¿Veus? ¡Te raó Vorin!

PEPICA.- ¡Sí! Boget que està el nano...

LOLA.- En tal cas, ¿tres orchates?

PEPICA.- Casi que a mi m'apetix més un graniçat de llima, que a tu també t'ix molt bo.

LOLA.- Puix ara mateix vos ho porte.

PEPICA.- Va, i vosatres no formeu massa soroll en tant refresquem i veem arribar als cirialots.

(Mutis de LOLA a l'establiment, en tant els demás s'assenten junt a la taula)

(Si la representació es porta a efecte en lloc apropiat, i en mijos suficients per a poder fer desfilars una part de la provessó del Corpus, pel lateral esquerra aniran entrant els personages que la componen en el moment que s'indique, creuant l'escena i eixint per la dreta) (Es procurarà assessorament oportú per a que el desfile pugua resultar tot lo aparent i digne que dega ser; i la duració serà concordant en els mijos humans de que es disponga) (En un moment determinat, quan s'indique, s'interromprà el corteig donant pas a Colau i Pere que portaran a Vicent) (En cas de no dispondre de mijos per a representar lo referit, continuarà l'acció com s'indica tot seguit)

PEPIN.- ¿I ara qué anem a fer?

VORIN.- ¿Tardará molt en passar la provessó?

PEPICA.- No. Ara mateix vorem aparéixer el carro de la murta, escampant el vert pels carrers, i de seguida vindran els cirialots i tots els demás.

PEPIN.- ¿I des d'ací ho vorem be?

PEPICA.- ¡Clar, fill! Com tota la provessó ha de passar per ahí, *(senyalant a l'esquerra)* nosatres des d'ací, com en primera fila.

PEPIN.- ¿I si es posa gent davant, cóm ho vorem?

PEPICA.- No t'apures, que si es posa algú, en pujar-vos dalt de les cadires en pau.

PEPIN.- ¿I al yayo també el vorem passar?

PEPICA.- També, fill...

VORIN.- Escolta Pepin. ¿I tu quan sigues major també et vestiràs de lleó per a desfilars en el Corpus?

PEPIN.- ¡Home clar! ¡Igual que mon yayo?

PEPICA.- Sí, sí; a tu ya et diré yo de qué t'has de vestir.

PEPIN.- ¿De qué, mamá?

PEPICA.- Tu, id'angelet de cornisa!

PEPIN.- *(En requíny)* Puix no vullc... Yo vullc de lleó com el yayo.

(LOLA entrant en una safà en gots que servira en la taula)

LOLA.- ¡Au, a refrescar!, que enguany sí que és de veres que nos ha eixit un dia de Corpus

calorós.

PEPICA.- És per la *ponentà* que està fent-nos que nos porta tota la cremor de la Plana d'Utiel.

LOLA.- En un poc de sòrt, a boqueta nit es girarà l'aire, i tal vegada el Llevant nos ajude a refrescar.

PEPICA.- ¡Deu ho vullga, perquè si no, no hi haurà qui dorga esta nit!... I això d'estar pegant voltes pel llit buscant la part més fresqueta del llançol, i sense pegar un ull, és cosa que em fastidia més que passar-me el dia suant.

(Els chiquets, que s'han tirat com a dos lleons damunt dels gots, aniran chuplant i jugant al seu aire en tant continua l'acció)

LOLA.- *(Als chiquets)* No se la begau massa apressa, que està molt gelada i vos podria caure mal.

PEPIN.- ¿De veres pot caure-nos mal?

LOLA.- Si la preneu espayet, no.

PEPICA.- *(Tastant el contingut del seu got)* ¡Sí que t'ha eixit bo hui el graniçadet de llima!...

LOLA.- Lo que yo te dic... Que lo meu no té res que envejar a lo que fan uns atres per molta fama que tinguen. Pero mira, en tal de desprestigiar a una...

PEPICA.- Tu no faces cas, que la majoria de les vegades ho fan a posta per a fer-te rabiar.

LOLA.- ¡Si no coneixeré yo a eixa genteta!...

PEPICA.- ¿Veus? A mi esta beguda em recorda "l'aigua de llima" que fan en Gandia.

LOLA.- No és igual. En Gandia la fan més dolça i en un color groc safranat molt fort, que no sé cóm el conseguixen, pero que no es sembla al to natural de la llima.

PEPICA.- Ara que ho dius, en lo del color tens raó... Pero aixina i tot no hi ha que llevar-li el mèrit ¿eh?

LOLA.- No, no. Si yo sé reconéixer la calitat de les coses, i quan una cosa és millor que un atra... Que no és lo mateix que les crítiques que els nostres veïns solen fer-me a tota hora.

PEPICA.- Ya te dic... Per a fer-te rabiar.

(Se sent soroll entre caixes i els chiquets acodiran al lateral donant mostres de content)

PEPIN.- ¡Ya ve la murta, ya ve la murta!

VORIN.- Sí, ya ve... I darrere els cirialots. Mira, mira...

PEPICA.- ¡Quedeu-se ahí! ¿eh? No passeu més avant.

LOLA.- ¡Qualsevol subjecta als nanos estos!...

(Creix el soroll propi de la provessó, i de seguida destacarà d'entre ell algun crit d'alarma que es contagiarà ràpid als presents en escena)

PEPICA.- ¿Qué passa?...

- LOLA.- Pareixen crits...
(Entren PERE i COLAU per l'esquerra, portant mig en braços a VICENT, tot enfundat en la pell i en el cap posat, en signe evident de vindre mig ofegat)
- COLAU.- *(Entrant)* ¡Feu lloc, feu lloc!... ¡Una cadira, che!...
(Destorbant-se uns a altres, tots preparen una cadira on finalment mig tombaran a Vicent)
- PEPICA.- ¡Pero lleveu-li al cap, home!... *(Li'l lleven)* ¡Pare, pare!... ¿Qué li passa, pare?...
- VICENT.- *(Queixant-se totalment congestionat)* ¡Ai, ai!... ¡Aigua, aigua, doneu-me aigua!...
- PEPIN.- Yayo ¿vol orchata?
- VICENT.- Sí, sí, millor orchata... orchata... ¡Doneu-me orchata!
- COLAU.- ¡Lo que siga pero apressa!
- LOLA.- ¡Ara li trac una gerra!
(Fa mutis ràpidament)
- PEPICA.- ¿Pero qué li ha passat?
- COLAU.- ¡Qué va a ser! ¡Que porta una torraera impressionant!
- PERE.- ¡El ponent que ha segut mascle!
- COLAU.- ¡Clar, i ell en eixa pellota!...
- PEPICA.- ¡Llevem-li la pell!
- PERE.- Si és que no es pot.
- PEPICA.- ¿Cóm que no es pot? *(Al temps que ho intenta)*
- COLAU.- És que s'atollat la cremallera i per més tirons que pegues no corre ni per amunt ni per avall.
- PEPICA.- *(Cridant cap a dins)* ¡Una tisora, porteu una tisora!
- VICENT.- No, no... no la talleu... que cal conservar-la per al Gremi... Beure, ¡Vulle beure!...
(LOLA entra en una gerra plena d'orchata)
- LOLA.- ¡Ací està l'orchata!
(En tant els chiquets donen la llanda tot lo que puguen, maneiant-se i destorbant per tot arreu des del principi de l'acció, Lola i Pepica li faran aire al so Vicent en un eixugamans, o devantal si en porten; i Pere i Colau li'n donaran a beure un got darrere d'un atre fins que s'acabe la gerra)
(Sense trobar consol al seu estat i en les mostres de preocupació de tots, a Vicent acabarà donant-li un batistot pel qual es quedarà exànime, no recuperant-se ya)
(Entre l'alarma general, anirà cedint el soroll i confusió, donant pas a les llamentacions pròpies davant de lo inevitable, pero tenint en conte que no es pretén un final dramàtic, si no tragicòmic, i més còmic que tràgic)
- PEPICA.- *(Esglayada)* ¡Ai, pare!... ¡Que ya ho dia yo que esta aventura no podia acabar be!...

LOLA.- *(Llamentant-se)* ¡I quí anava a pensar que açò anara a acabar aixina!...

COLAU.- *(A Pere)* ¡Che! ¡I lo mal que ha resultat!... ¿Qué no haurà segut una pulmonia pel contrast de la calor que portava i l'orchata tan freda?...

PERE.- *(Sentenciant)* ¡Home, lo que des d'ara queda ben clar, és que l'orchata es mortal per a les feres!... I sobre tot, per als lleons; ¡¡Verí pur!!
(En tant sona una musiqueta burlesca, anirà caent el teló)

FI DE LA COMEDIA

Tots els drets reservats. El contingut d'esta revista està protegit per la llei, la qual estableix penes de multes i inclús presó, además de les corresponents indemnizacions per danys i perjuïns, per als qui reproduïxquen o plagien, de forma total o parcial una obra artística, literària o científica, o la seua transformació, interpretació o eixecució artística fixada en qualsevol classe de suport o comunicada per qualsevol mig, sense el preceptiu consentiment i autorisació dels autors.

La present revista s'edita exclusivament en format electrònic, per a la seua difusió lliure i gratuïta. Per *difusió* s'entén:

- La seua visualisació en qualsevol mig electrònic.
- L'enllaç a la seua direcció URL en qualsevol pàgina web (mencionant la seua procedència).
- La seua impressió en paper per a us exclusivament particular.
- La posta a disposició de la revista per a terceres persones, en les mateixes condicions.
- La seua comunicació pública per mijos electrònics.

Queda absolutament prohibida la seua venda o la seua impressió en sèrie sense l'autorisació expressa de l'**Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana**.

Il·lustracions del present número: **Francesc Liern Solaz**.

© Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

ISSN: 2172-5810.